Τρίπολις 31 Ιανουαρίου 1946

Εξαστέ μοι θεῖε

Ἀπὸ ὑγίαν εἴμεθα ὅλοι καλά.
Ἐπιθυμοῦμε ἡ παροῦσα μου νὰ σᾷ βρῇ ὅλους καλά.
Ἔλαβον τὴν ἀπὸ 21-12-45 ἐπιστολήν σου συστημένην μὲ τὰ προσηλώσεις. Ἐν πρώταις σὲ εὐχαριστῶ πολύ, θεῖε, διὰ τὸ ἀποτελεσματικὸν ἐνδιαφέρον σου. Ἀναγνωρίζω ὅτι οἱ πόποι καὶ θυσίαι σου εἶναι παρὰ πολλὰ διὰ τὰ ὁποῖα θὰ σοῦ εἶμαι εὐγνώμων. Δὲν δύναμαι νὰ σᾷ περιγράψω τὴν χαρὰν ἐμοῦ καὶ ὅλων μας ὅταν πήραμε τὰ χαρτιά, διότι ἐλπίζω πολὺ πλέον ὅτι θὰ δυνηθῶμεν ἐπὶ τέλους νὰ ἐπικοινωνήσωμεν προσωπικῶς. Μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας θὰ πηγαίνω εἰς Ἀθήνας νὰ παραστήσω τὰ δικαιολογητικὰ εἰς τὸν Πρόξενον. Θὰ ζητήσω κατ' ἐντολήν σου καὶ τὴν συνδρομὴν τοῦ κ. Βαμβέτσου. Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἀμέσως θὰ ἐκκαταστήσω ἐν ἡμέρου τὴν ἐνεργειῶν μας καὶ ἂν τυχὸν χρειασθῇ καὶ ἄλλο τίποτε θὰ σοῦ γράψω ὅπως καὶ εἰς τὴν ἐπιστολήν σου μοῦ γράφεις. Ἀπὸ ἐδῶ ἔχω βγάλει ὅλα τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά. —
Γράφεις θεῖε ὅτι ἦσθε πολὺ τεταραγμένοι μὲ τὰ ἐδῶ γεγονότα, πιστεύομεν ὅτι ὡς καλοὶ συγγενεῖς ἐκ ἀπισχόλησεν καὶ ἐκ ἐστενοχώρησε παρὰ πολὺ ἡ κατάστασις τὴν ἐδῶ συγγενῶν ἐκ, ἀλλὰ τώρα θεῖε δὲν πρέπει νὰ σὲ στενοχωρῇ, διότι ἡ στεναχώρια δὲν ἔχει καλὰ ἀποτελέσματα. Εἶναι γεγονὸς ὅτι περάσαμε ἄνευ προηγουμένου εἰς τὴν ἱστορίαν κακουχίας καὶ μπόρες τὴν κατάστασιν μας δὲ αὐτὴν κατέστησε ἀκόμη γραμμένη τέραν ἡ ἔλευσις τῶν μονοπολιστῶν, ὅπως γράφεις — τοῦ πα-

χριστιανοί, καὶ δυστυχῶς κανεὶς δὲν ἐκατάλαβεν οἱ ἅγιοι ἔλεγαν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔρθουν στὴν ἐκκλησία, μὰ στὴν ἐκκλησία ἔμπαιναν μετὰ στὴν ἐκφώνηση ἀπὸ ἄλλους ἢ ἄλλους, μὰ καὶ, ὁλιγόχρονον ἀκόμη, διελπίζουν ἐκεῖνοι ποὺ ἦταν, τὸ μόνον ποὺ κατάφεραν ἦτο νὰ ἐνοχλοῦν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ κάτω πόλις οἱ κάτοικοι χωρὶς οἱ κάτοικοι ἔξω ἡ οἰκογένειά, ἐκτὸς τὸ σπίτι ἢ στὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐκκλησιαστικὴν μας, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔμεινε καὶ αὐτὸς ἡ μόνος, ἐκεῖνος τὴν ἐκκλησιαστικὴν τους, ἔλεγον, ἀκούγουν καὶ δὲν θὰ ξεκαλέσουν ἐμένα. — Ἀλλὰ ἔλεγεν ἐδῶ νὰ μὴν ἐνοχλοῦμεν ἐμένα διότι ἔχει ἀρχίσει νὰ λοιπὸν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ θὰ σκηνὴ ἐκεῖ ἐκεῖ ὁ κόσμος. —

Καὶ κατεβαίνομεν κάτω μὲ τὰ δάκρυα καὶ τὰ γοερὰ καὶ αὐτὸ ἐπέφερεν ἰδιαιτέραν κοσμὴ ἐξαφανίσεως εἰς μέρος τῆς μητέρας μου ἡ ἐκκλησία κατὰ ἐκεῖνο ἀπὸ τὴν συμπάθειάν τῆ ὅταν τῆ διαβάσω αὐτὰ γράφω καὶ πάρω κουράγιο καὶ ὅταν ἔλθω ἐκεῖ θὰ ἐπισκεφθῶμεν μαζί καὶ τὸν δυνατὸν.

Τὰ δάκρυα ἀλλὰ δὲν τὰ κάνομεν, αἰσθάνεται ὅμως δυσκολία καὶ τὰ κατορθώνει διότι νέκρα τὸ ἐκκλησιαστικὸν κατεπείγουσα κοσμὴ συναγωγὴ διὰ τὴν κατάπαυσίν του. Ὁ Ἰωσὴφ ἐκ Φιλείου μένει ἐν Ἀθήνᾳ. Διὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν τοῦ Κων Θεοδωράκη θὰ μοῦ εἶπεν νὰ τὸ στείλω, θὰ κατάλαβα ὅτι Πόρτα νὰ τὸ βρῶ, δὲν κατόρθωσα μετὰ νέκρα νὰ κατάλαβα διότι ἔκλαιγα. Ἐκκλησία συμπαθητικὴ κ.τ.λ. γιατὶ καὶ ἄργησα νὰ σοῦ γράψω. —

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Γ. Παπαδοπούλου εἶναι: Καλλιδρομίου 39 Ἀθῆναι: Ἀπὸ ἐδῶ μας, κοσμὴ χαιρετισμοὺς σὲ θεία καὶ σοφὴ καὶ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐκεῖ κοσμὴ κατορθώνει νὰ κάνει γράμμα τοὺς ἰδίους ἀπὸ τοὺς βιβλίους. —

Μὲ εὐχαριστίες ἐκ βάθους
ὁ ἀνεψιός σου
Νίκη Ἐκκλησιαστικὸς